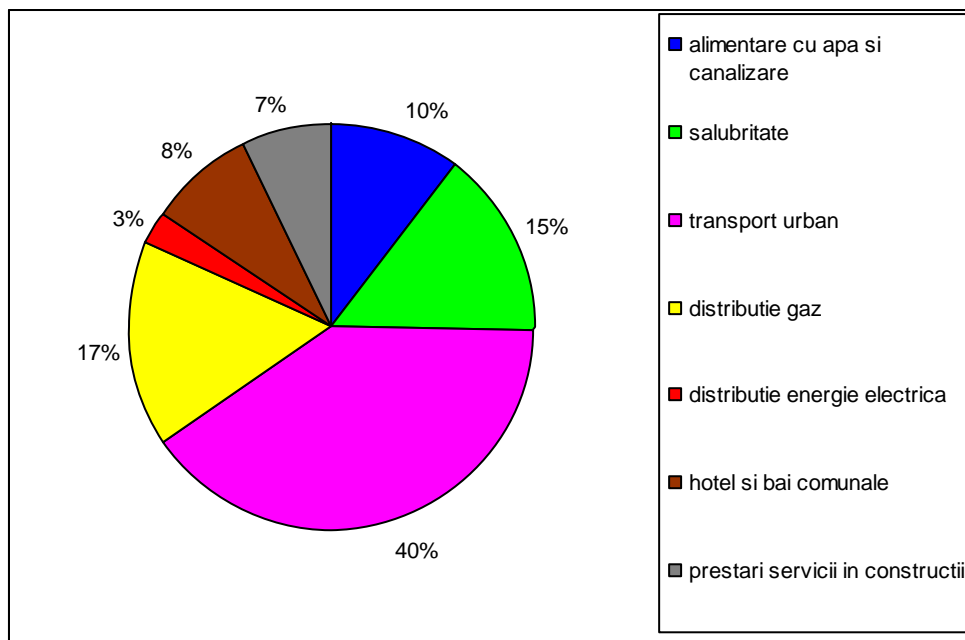

ALIMENTAREA CU APĂ A ZONEI TURDA - CÂMPIA TURZII ÎN PERIOADA 1960-1989

La începutul anilor '60 Întreprinderea Comunală Turda își desfășura activitatea de gospodărie comunală asigurând o paletă largă de servicii și activități de interes local, sub coordonarea autorităților locale din acea vreme de la nivelul orașului, care era centru???? de Raion Turda din regiunea Cluj.

Astfel, întreprinderea asigură alimentarea cu apă, canalizarea, salubritatea, transportul urban, distribuția energiei electrice, distribuția gazelor naturale, servicii hoteliere, băi comunale și prestări de servicii în construcții. Numărul total de salariați era de 362 persoane, din care, la alimentarea cu apă și canalizare, 38 salariați, la salubritate 54 salariați, transport urban 144 de salariați, distribuție gaz 60 salariați, distribuție energie electrică 10 salariați, hotel și băi comunale 30 salariați, prestări servicii în construcții 26 salariați.

Întreprinderea dispunea de 52 mijloace de transport, 16 utilaje de construcții, și administra 65 km de rețea distribuție apă, 4 km de rețea canalizare, 80 km rețea distribuție gaze, 78 km rețea distribuție energie electrică.

Apa introdusă în rețea în 1961 a fost de 3100 mii mc distribuție și facturată 2810 mii mc, din care la populație 790 mii mc, restul de 2020 mii mc la industrie și instituții.

Conducerea întreprinderii era asigurată de Valer Moldovan director, Vulturar Nicolae inginer-șef și apoi Borza Vasile inginer-șef, contabil-șef Costea Vasile, iar din specialiști fac parte: Mărginean Gheorghe, Georgescu Eugen, Nap Horea, Dan Ioan, Lazăr Nicolae, Plăcintar Vasile.

În conjunctura acelor ani, când se punea un mare accent pe industrializare, când toate întreprinderile cum ar fi: întreprinderea Cimentul, Uzina Chimică, întreprinderea Prefabricate, întreprinderea Refractare, întreprinderea 9 Mai, întreprinderea Electroceramica, întreprinderea Turdeana, întreprinderea Sticla, se extindeau amplificându-și capacitățile de producție, era nevoie de

amplificarea în același ritm și la aceeași scară a utilităților, printre care, de mare importanță, erau alimentarea cu apă și canalizare.

În centrul atenției în aceea perioadă erau extinderile de rețele de distribuție apă și canalizare.

Rețelele de distribuție apă se extind în perioada 1960-1965 cu 15,6 km, iar cele de canalizare cu 6,4 km; se execută lucrări, în special, în zonele unde se construiesc blocuri de locuințe în Microraioul I din Opișani.

În acea perioadă se extind colectoarele din zona de sud-est a orașului pe străzile Armata Roșie (actual 22 Decembrie 1989) în zona Intrarea Sticla, care se racordează la canalul colector din Calea Victoriei.

Până la acea dată sistemul de canalizare de pe malul stâng al râului Arieș, din orașul vechi, era separat de sistemul de pe malul drept din zona industrială și Opișani.

În 1965 se execută legătura dintre cele două sisteme prin subtraversarea râului Arieș, paralel cu podul vechi, în aval, cu două tronsoane de conductă din oțel cu diametrul de 300 mm. Din acel an sistemul de canalizare fiind unit și având pe malul stâng în componența, atât canale menajere, cât și pluviale, fiind sistem divizor, iar pe malul drept sistem unitar care colectează, atât apele uzate menajere, cât și apele pluviale.!!!!!!!(NU este predicat în fraza asta)

Până în anul 1970 rețelele de distribuție apă se extind cu 15,3 km, iar rețelele de canalizare cu 11,3 km majoritatea lucrărilor efectuându-se în zonele rezidențiale din Opișani și zona industrială.

În anul 1970, întreprinderea Comunală Turda asigură serviciul de alimentare cu apă, având în exploatare sursele Turda Veche și Mihai Viteazul, cu aducțiuni totale de 20,6 km, respectiv aducțiunea Dn 400 mm din oțel, de la sursa Mihai Viteazu la rezervoarele 2 x 1000 mc și 2 x 2500 mc de pe Cetatea Romană și până în Opișani și Poiana, și aducțiunea din PREMO cu Dn 600 mm de la Sursa Mihai Viteazu la rezervoarele 2 x 2500 mc de pe Cetatea Romană și până în Opișani la Bocoș și un sistem de distribuție în lungime de 66,3 km.

Întreprinderea în acea perioadă cu colectivul de conducere: Pop Candin - Director, Moldovan Valer – Director-adjunct, Constantinescu Toader – Inginer-șef, Rusu Dumitru – șef-serviciu tehnic, Popa Ioan – Contabil-șef, Plăcintar Vasile – șef-serviciu abonați, Stanciu Gheorghe – șef-serviciu plan, Mărginean Gheorghe - tehnician, Rus Vasile - tehnician, Cheța Vasile - maistru, Pelea Ioan – șef-sectie apă, Ghiurițan Emil – șef-sectie gaze, Crișan Ioan – șef-sector construcții, Felezeu Simion – șef-sector prestări, Șerdean Teodor – șef-sectie transport, gestiona și alte domenii de gospodărie comunală: termie, distribuția de gaze naturale, transportul comun local, prestări de servicii în instalații și construcții, hotel și baie comunală, salubritatea.

Apa captată, în anul 1970 era 7750 mii mc, apa distribuită 7052 mii mc, prețul apei era 0,87 lei, pierderile erau 8,9%, apa distribuită populației era 2360 mi mc.

Evoluția demografică în acea epocă era:

Anul	1956	1966	1977
Populația	35606	44980	55294

Creșterea populației între 1966-1977 a înregistrat o rată de 18,6%, ca o consecință a dezvoltării orașului, a industriei și construirii de blocuri de locuințe și alte clădiri social-culturale precum și migrației de la sat la oraș. În consecință și sistemul de alimentare cu apă și canalizare era în continuă dezvoltare pentru a satisface necesarul de apă în asemenea conjunctură.

După modernizarea și amplificarea sursei Mihai Viteazu din perioada 1968-1970, în deceniul 70-80 se înregistrează o creștere rapidă a folosințelor de apă care duc la necesitatea înființării de noi surse.

Astfel, pe baza proiectului 360/1971 întocmit de Institutul de Cercetări și Proiectări Cluj, se execută în perioada 1972-1974 lucrările la noua sursă Poiana, cu 16 puțuri forate care se estima a da un debit de 30 l/s.

Pe baza unui Studiu hidrologic întocmit de Institutul de Cercetări și Proiectări Cluj, în anul 1974, în zona satului Cornești, în terasa I a râului Arieș, pe o arie de cca 60 Ha se pun bazele înființării unei noi surse, Sursa Cornești.

După întocmirea Proiectului Tehnic, lucrările se desfășoară între anii 1975-1977. În prima etapă se pune în funcțiune cu 35 de puțuri forate, grupate în patru fronturi, sursa care se estima a da un debit mediu de 240 l/s.

Întreprinderea evoluează în perioada 1970-1980, cu o serie de servicii noi și amplificarea altora mai vechi, cum ar fi termoficarea și desprinderea altora în întreprinderi separate ca: distribuția de gaze naturale, transportul local.

Astfel, la finele anilor '70 întreprinderea se numește Întreprindere de Gospodărie Comunală și Locativă (IGCL) și are în profil serviciile: alimentare cu apă și canalizare, termoficare, salubritate, industrie locală mică, administrarea fondului locativ de stat, prestări de servicii în instalații și construcții.

Tot în acea perioadă, întreprinderile de gospodărie comunală la nivel de județ, se trec în subordinea Grupului de Întreprinderi de Gospodărie Comunală și Locativă (GIGCL) cu sediul în centrul de județ, respectiv la Cluj, pe scheletul întreprinderilor de profil din centrul de județ.

Până în 1990, subordonarea se păstrează cu toate consecințele, cu stabilirea planului anual de producție în alimentări cu apă, termoficare, industrie locală, etc., urmărirea realizării lui de la centru, cu asigurarea condițiilor materiale și umane, cu aprobările forurilor superioare.

Dezvoltările și investițiile de la Turda în acea perioadă se stabileau la GIGCL – Cluj fiind una din cauzele decalajului de dezvoltare a capacităților de captare apă, a reabilitărilor de surse, aducțiuni,

rezervoare și rețele de distribuție, față de dezvoltările urbanistice și industriale din Turda și Câmpia Turzii.

Conducerea I.G.C.L. – Turda, din perioada de sfârșit a anilor `70, asigurată de Pop Candin - Director, Stana Ștefan – Inginer-șef, Stoica Victor – Contabil-șef, trebuia să gestioneze în cadrul serviciului de alimentare cu apă creșterea deficitului de debit necesar alimentării continue a utilizatorilor; potrivit cu strategia eronată care se aplica în epocă, singura soluție era creșterea debitelor captate prin dezvoltarea la maximum a surselor existente sau înființarea de surse noi, fără a se lua în considerare reabilitarea sistemului de distribuție pentru reducerea pierderilor.

Pe lângă cele 4 surse deja existente, Turda Veche, Mihai Viteazu, Poiana și Cornești, la începutul anilor `80 se înființează Sursa Variantă cu 10 puțuri forate și o stație de pompare pentru încărcarea rezervoarelor de pe Cetate cu un debit suplimentar.

Creșterea pierderilor și risipa generalizată de apă, atât în industrie cât și la utilizatorii casnici, duce la cronicizarea deficitului de debit, astfel, că la mijlocul anilor `80 se mai înființează o sursă, Sursa Călărași cu un dren, o stație de pompare și un rezervor de 5000 mc pentru orașul Câmpia Turzii.

De asemenea, în 1986 se amplifică Sursa Cornești cu 15 puțuri forate, se înființează Sursa de Apă Industrială Moldovenești care captează apa din Arieș de la barajul de la Moldovenești, o tratează în stația Moldovenești la starea de apă convențional curată, dar nu potabilă, și o livrează industriei pentru tehnologii în scopul eliberării de debite de apă potabilă pentru populație.

Conducerea din acea perioadă era asigurată de Chiorean Victor - Director, Pop Claudiu – Inginer-șef, iar din 1986 de Vidrașcu Iulian - Director, prin plecarea lui Chiorean Victor la Sfatul Popular Orășenesc.

Astfel, IGCL – Turda intră în deceniul 1990÷2000 cu probleme aparent insurmontabile reieșite din deficitul cronic de debit, cu consecința alimentării cu întreruperi a consumatorilor, deficit ca efect direct al vechimii și uzurii echipamentelor și conductelor, care nu au fost reabilitate la timp, și strategii eronate de remediere a acestor situații.